

Sygn. akt IV P 179/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieście Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, we W.

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Martyna Daniłowicz

Protokolant: Karolina Oksiukowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 kwietnia 2018 r. we W.

sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa Produkcyjno Handlowo Usługowego (...) Spółki

z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko A. K.

o odszkodowanie za mienie powierzone

I. oddała powództwo;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 2228 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 października 2016 r. (data prezentaty biura podawczego k. 191) strona powodowa Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., wniosła o zasądzenie od pozwanego A. K. na jej rzecz kwoty 2.525, 00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za niedobór w mieniu powierzonym. Nadto, strona powodowa wniosła o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, w tym kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu żądania strona powodowa wskazała, że w okresie zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, w dniu 8 maja 2015 r. zawarła z pozwanym umowę o wspólnej odpowiedzialności materialnej, przyjmując wspólną odpowiedzialność materialną. Podała, że w dniach 9 – 11 października 2015 r., przeprowadzono inwentaryzację w magazynie nr 21 we W., przy ul. (...), której rozliczenie wykazało niedobór w towarze. Powyższym niedoborem obciążyła pracowników ponoszących wspólną odpowiedzialność materialną, w tym pozwanego według procentowego zakresu odpowiedzialności materialnej wynikającej z ww. umowy. W związku z powyższym, wystawiła notę księgową nr (...) z dnia 30 grudnia 2015 r. na kwotę 2.524, 49 zł, której zapłaty dochodzi niniejszym pozwem.

Strona powodowa zwróciła uwagę, że podpisując porozumienie z dnia 17 lutego 2016 r. pozwany uznał zobowiązanie wynikające z ww. noty i zobowiązał się do jego zapłaty w miesięcznych ratach. Pozwany pozostaje w opóźnieniu z zapłatą miesięcznych rat wynikających z ww. porozumienia.

Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt IV Np (pm upr) 179/16.

Nakazem zapłaty z dnia 24 października 2016 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nakazał pozwanemu, aby zapłacił stronie powodowej kwotę 2.524, 49 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 14 października 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz kwotę 25 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu (nakaz zapłaty, k. 19).

Od wydanego nakazu zapłaty, pozwany A. K. wniósł sprzeciw, zaskarżając nakaz w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Przyznając fakt zatrudnienia u strony powodowej oraz zawarcia z pracodawcą w dniu 8 maja 2015 r. umowy o odpowiedzialności materialnej, a także niedoboru w opakowaniach podczas inwentaryzacji w dniach 9 – 11 października 2015 r. zarzucił, że brak jest przesłanek koniecznych do przypisania mu odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie, gdyż niedobory zostały spowodowane w wyniku zaniedbań i niewłaściwej organizacji magazynu przez pracodawcę.

Pozwany wskazał, że bezpośrednio przed podpisaniem umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej, nie została sporządzona inwentaryzacja mająca na celu ustalenie stanu opakowań na dzień podpisania umowy – nie został wówczas sporządzony spis z natury. Podkreślił, że przyjął na siebie odpowiedzialność nie mając wiedzy, co do stanu magazynowego. Co istotne, pracodawca domaga się od niego zapłaty na podstawie umowy z dnia 8 maja 2015 r. podczas gdy, w okresie od podpisania umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej, do daty przeprowadzenia inwentaryzacji, wielu pracowników przestało pracować, a pracodawca nie zawierał w tym czasie nowych umów o odpowiedzialności materialnej. Pozwany zwrócił uwagę, że wiedząc, że zostaną zatrudnieni nowi pracownicy, pracodawca prosił o podpisanie „zgody” na zatrudnienie nowych osób, zaś często dokumenty były przedstawiane in blanco, a dopiero później uzupełniane danymi nowych pracowników.

Argumentując dalej, podał, że podczas inwentaryzacji pracowali nie tylko pracownicy magazynu, ale także inni pracownicy. Nie miał wglądu do przebiegu inwentaryzacji, zaś w spisach z natury było wiele nieprawidłowości. Pracodawca nie uwzględnił, że opakowania (np. palety EURO, butelki) mogły w trakcie używania zostać uszkodzone lub po prostu zużyte. Pozwany wskazał, że relokacja na składach magazynowych często była robiona na odległość przez osobę fizycznie znajdującą się w R., podczas gdy magazyn znajdował się we W.. Powyższe w ocenie pozwanego, stanowi o tym, że gospodarka magazynowa była niewłaściwie prowadzona przez pracodawcę, który wszelkie straty rekompensował sobie dochodząc roszczeń od pracowników, z którymi zawarł umowę o wspólnej odpowiedzialności materialnej.

K. z dnia 2 listopada 2016 r. (data prezentaty biura podawczego k. 99) strona powodowa Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., wniosła o zasądzenie od pozwanego A. K. na jej rzecz kwoty 1.263, 00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za niedobór w mieniu powierzonym. Nadto strona powodowa wniosła o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu żądania, strona powodowa wskazała, że w okresie zatrudnienia pozwanego, w dniu 19 grudnia 2014 r. strony zawarły umowę o wspólnej odpowiedzialności materialnej. W dniach 8 - 10 maja 2016 r. przeprowadzono inwentaryzację w magazynie nr 21 we W., przy ul (...), której rozliczenie wykazało niedobór w towarze i w opakowaniach. Strona powodowa podała, że powyższym niedoborem obciążyła pracowników ponoszących wspólną odpowiedzialność materialną, w tym pozwanego według procentowego zakresu odpowiedzialności materialnej, wynikającego z ww. umowy. W związku z powyższym, wystawiła notę księgową nr (...) z dnia 26 grudnia 2015 r. na kwotę 2.129,21 zł – której zapłaty dochodzi niniejszym pozwem.

Strona powodowa zwróciła uwagę, że podpisując porozumienie z dnia 17 lutego 2016 r. pozwany uznał zobowiązanie wynikające z ww. noty i zobowiązał się do jego zapłaty w miesięcznych ratach.

Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt IV Np (pm upr) 211/16 (IV P 231/17).

Nakazem zapłaty z dnia 28 listopada 2016 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nakazał pozwanemu, aby zapłacił stronie powodowej kwotę 1.262, 56 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 17 lutego 2017 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.200,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i kwotę 75,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tymże terminie sprzeciw (nakaz, k. 116).

Od wydanego nakazu zapłaty, pozwany A. K. wniósł sprzeciw, zaskarżając nakaz w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Przyznając fakt zatrudnienia u strony powodowej oraz zawarcia z pracodawcą w dniu 19 grudnia 2014 r. umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej zarzucił, że brak jest przesłanek koniecznych do przypisania mu odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie, gdyż niedobory zostały spowodowane w wyniku zaniedbań i niewłaściwej organizacji magazynu przez pracodawcę.

Pozwany wskazał, że bezpośrednio przed podpisaniem umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej, nie została sporządzona inwentaryzacja mająca na celu ustalenie stanu opakowań na dzień podpisania umowy – nie został wówczas sporządzony spis z natury. Podkreślił, że przyjął na siebie odpowiedzialność nie mając wiedzy, co do stanu magazynowego. Co istotne, pracodawca domaga się od niego zapłaty na podstawie umowy z dnia 19 grudnia 2014 r., podczas gdy, w okresie od podpisania umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej, do daty przeprowadzenia inwentaryzacji, wielu pracowników przestało pracować, a pracodawca nie zawierał w tym czasie nowych umów o odpowiedzialności materialnej. Pozwany zwrócił uwagę, że wiedząc, że zostaną zatrudnieni nowi pracownicy, pracodawca prosił o podpisanie „zgody” na zatrudnienie nowych osób, zaś często dokumenty były przedstawiane in blanco, a dopiero później uzupełniane danymi nowych pracowników.

Argumentując dalej, podał, że podczas inwentaryzacji pracowali nie tylko pracownicy magazynu, ale także inni pracownicy. Nie miał wglądu do przebiegu inwentaryzacji, zaś w spisach z natury było wiele nieprawidłowości. Pracodawca nie uwzględnił, że opakowania (np. palety EURO, butelki) mogły w trakcie używania zostać uszkodzone lub po prostu zużyte. Pozwany wskazał, że relokacja na składach magazynowych często była robiona na odległość przez osobę fizycznie znajdującą się w R., podczas gdy magazyn znajdował się we W.. Powyższe w ocenie pozwanego, stanowi o tym, że gospodarka magazynowa była niewłaściwie prowadzona przez pracodawcę, który wszelkie straty rekompensował sobie dochodząc roszczeń od pracowników, z którymi zawarł umowę o wspólnej odpowiedzialności materialnej.

Zarządzeniem z dnia 24 kwietnia 2017 r. Sąd połączył niniejszą sprawę ze sprawą o sygn. akt IV P 179/17 celem i łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia i prowadzenia dalej pod sygn. akt IV P 179/17 (zarządzenie k. 187).

Pozwem z dnia 16 lutego 2017 r. (data prezentaty biura podawczego k. 3) strona powodowa Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., wniosła o zasądzenie od pozwanego A. K. na jej rzecz kwoty 8.137, 00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za niedobór w mieniu powierzonym. Nadto strona powodowa wniosła o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu żądania, strona powodowa wskazała, że w okresie zatrudnienia pozwanego, w dniu 9 października 2015 r. strony zawarły umowę o wspólnej odpowiedzialności materialnej. W dniach 15 – 17 stycznia 2016 r. przeprowadzono inwentaryzację w magazynie nr 21 we W., przy ul (...), której rozliczenie wykazało niedobór w

towarze i w opakowaniach. Strona powodowa podała, że powyższym niedoborem obciążyła pracowników ponoszących wspólną odpowiedzialność materialną, w tym pozwanego według procentowego zakresu odpowiedzialności materialnej, wynikającego z ww. umowy. W związku z powyższym, wystawiła notę księgową nr (...) z dnia 26 lutego 2016 r. na kwotę 8.136,96 zł – której zapłaty dochodzi niniejszym pozwem.

Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt IV Np 65/17 (IV P 179/17).

Nakazem zapłaty z dnia 23 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nakazał pozwanemu, aby zapłacił stronie powodowej kwotę 8.136, 96 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 17 lutego 2017 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.200,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i kwotę 75,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tymże terminie sprzeciw (nakaz, k. 18).

Od wydanego nakazu zapłaty, pozwany A. K. wniósł sprzeciw, zaskarżając nakaz w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Przyznając fakt zatrudnienia u strony powodowej oraz zawarcia z pracodawcą w dniu 9 października 2015 r. umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej zarzucił, że brak jest przesłanek koniecznych do przypisania mu odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie, gdyż niedobory zostały spowodowane w wyniku zaniedbań i niewłaściwej organizacji magazynu przez pracodawcę.

Pozwany wskazał, że bezpośrednio przed podpisaniem umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej, nie została sporządzona inwentaryzacja mająca na celu ustalenie stanu opakowań na dzień podpisania umowy – nie został wówczas sporządzony spis z natury. Podkreślił, że przyjął na siebie odpowiedzialność nie mając wiedzy, co do stanu magazynowego. Co istotne, pracodawca domaga się od niego zapłaty na podstawie umowy z dnia 9 października 2015 r., podczas gdy, w okresie od podpisania umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej, do daty przeprowadzenia inwentaryzacji, wielu pracowników przestało pracować, a pracodawca nie zawierał w tym czasie nowych umów o odpowiedzialności materialnej. Pozwany zwrócił uwagę, że wiedząc, że zostaną zatrudnieni nowi pracownicy, pracodawca prosił o podpisanie „zgody” na zatrudnienie nowych osób, zaś często dokumenty były przedstawiane in blanco, a dopiero później uzupełniane danymi nowych pracowników.

Argumentując dalej, podał, że podczas inwentaryzacji pracowali nie tylko pracownicy magazynu, ale także inni pracownicy. Nie miał wglądu do przebiegu inwentaryzacji, zaś w spisach z natury było wiele nieprawidłowości. Pracodawca nie uwzględnił, że opakowania (np. palety EURO, butelki) mogły w trakcie używania zostać uszkodzone lub po prostu zużyte. Pozwany wskazał, że relokacja na składach magazynowych często była robiona na odległość przez osobę fizycznie znajdującą się w R., podczas gdy magazyn znajdował się we W.. Powyższe w ocenie pozwanego, stanowi o tym, że gospodarka magazynowa była niewłaściwie prowadzona przez pracodawcę, który wszelkie straty rekompensował sobie dochodząc roszczeń od pracowników, z którymi zawarł umowę o wspólnej odpowiedzialności materialnej.

Zarządzeniem z dnia 8 maja 2017 r., na podstawie art. 219 k.p.c. Sąd postanowił połączyć powyższą sprawę ze sprawą o sygn. akt IV P 179/17, celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygn. akt IV P 179/17 (zarządzenie k. 95).

W toku postępowania, stanowiska stron nie uległy dalszej zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Strona powodowa Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., zajmuje się sprzedażą hurtową i dystrybucją produktów ogólnospożywczych.

W związku z powyższym, w poszczególnych sektorach działalności, strona pozwana zatrudnia pracowników na stanowiskach magazynierów – około 40 osób.

Dowód: - odpis KRS strony powodowej, k. 8 – 9,

- zeznania świadka M. S., k. 396,

- zeznania świadka K. O., k. 410,

- zeznania świadka D. S., k. 423,

- przesłuchanie pozwanego, k. 424

Pozwany A. K. był zatrudniony w powodowej spółce w okresie od dnia 4 listopada 2014 r. do dnia 28 maja 2016 r., początkowo na podstawie umowy o pracę zawartej na okres próbny a od dnia 1 lutego 2015 r. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony, w całym okresie w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku pracownika magazynu.

Na zajmowanym stanowisku pozwany wykonywał czynności w magazynie powodowej spółki nr 21 we W. przy ul. (...), gdzie magazynowano artykuły spożywcze, przy czym praca wykonywana była w w/w magazynie w systemie trzymianowym.

Do zakresu obowiązków pozwanego, należało m.in. kompletowanie towaru.

Dowód: - świadectwo pracy, k. 10,

- miesięczna karta pracy – dniówka, k. 54,

- zeznania świadka D. S., k. 423,

- przesłuchanie pozwanego, k. 424

W magazynie znajdowały się m.in. artykuły spożywcze oraz alkohol. Magazyn nr (...) znajduje się na terenie parku logistycznego. Miejsce jest ogrodzone i chronione monitoringiem. Oprócz magazynu, na terenie parku, swoje siedziby mają również dwie inne firmy, m.in. firma kurierska. Przy wyjeździe z terenu znajdowała się stróżówka, jednak samochody osobowe wjeżdżające i wyjeżdżające nigdy nie były sprawdzane. Strażnik pilnujący teren nie sprawdzał również samochodów dostawczych. Szlaban był przez cały czas otwarty.

Na teren zakładu pracy pozwanego prowadziły dwa wejścia, w tym jedno od strony biur. Zazwyczaj drzwi od magazynu były otwarte, dlatego praktycznie każdy z pracowników biurowych mógł swobodnie wejść na teren składu. Także rampy magazynowe były często otwarte i wietrzone.

Magazyn był podzielony na trzy „strefy”: chłodną, suchą oraz część z alkoholami. Pomieszczenie z alkoholami było wprawdzie ogrodzone kratą i bramą, przy czym brama była przez większość czasu otwarta.

Do magazynu miały swobodny dostęp osoby trzecie.

Na magazynie zalegał towar, który często ulegał przeterminowaniu. Generalnie w miejscu pracy pozwanego panował bałagan i nieład. Opakowania w postaci Euro palet i skrzynek z butelkami (lub na butelki) znajdowały się nie tylko w środku magazynu, ale także na zewnątrz magazynu i również miały do nich dostęp osoby trzecie.

Na magazynie obowiązywał system wagowy, jednak część towaru nie była w ogóle zważona, co pracownicy niejednokrotnie zgłaszali kierownictwu. Pracownicy musieli układać towar bez jego uprzedniego zważenia.

Dowód: - fotografie opakowań, k. 34 – 39,

- zeznania świadka R. N., k. 354,

- zeznania świadka M. S., k. 396,

- zeznania świadka K. O., k. 410,

- zeznania świadka M. M., k. 411 verte,

- zeznania świadka D. S., k. 423,

- przesłuchanie pozwanego, k. 424

W magazynie nr 21 strona powodowa zatrudniała pracowników na stanowiskach kierowców oraz personel sprzątający, jednak z żadną z tych grup zawodowych nie zawierała umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej za mienie powierzone. Magazynierzy zwracali uwagę kierownikom, że ze względu na niedostateczne zabezpieczenie magazynu, a przy tym sposób wydawania i odbioru towaru kierowcy powinni także odpowiadać finansowo. Na zgłaszane zastrzeżenia kierownicy nie reagowali, wskazując przy tym, że kierowcy grożą, że zwolnią się z pracy.

Kierowcy poruszali się swobodnie po magazynie.

Pracownicy wydawali towar na paletach, przy czym kierowcy sami zabezpieczali towar folią i taśmami spinającymi. Zdarzało się, że osoby zatrudnione na stanowiskach kierowców często myliły palety z towarem, przez co towar trafiał do innego miejsca przeznaczenia. Samochody były nieplombowane, ponieważ kierowcy wozili towar do różnych placówek. Mogła zdarzyć się sytuacja, że w czasie transportu kierowca przywłaszczył część towaru na własność.

W czasie zatrudnienia pozwanego, pomocnik jednego z kierowców został złapany na kradzieży towaru z magazynu (alkoholu). Także wśród osób zatrudnionych na stanowiskach sprzątających zdarzały się próby kradzieży.

Nie tylko kierowcy i personel sprzątający, ale także pracownicy zatrudnieni na umowę zlecenia nie ponosili odpowiedzialności materialnej za mienie powierzone, chociaż miały swobodny dostęp do magazynu i wszystkich jego części.

U strony powodowej była bardzo duża rotacja pracowników. Pracownicy często zwalniali się, a na ich miejsce strona powodowa zatrudniała nowe osoby. Pomimo tego, że w okresie zatrudnienia pozwanego u strony powodowej dochodziło do takich częstych zmian pracowników, strona powodowa nie przeprowadzała wymaganych prawem inwentaryzacji i nie zawierała nowych umów o odpowiedzialności materialnej za mienie powierzone. Pracownicy zatrudnieni na stanowiskach magazynierów podpisywali jedynie oświadczenie, że wyrażają zgodę na zatrudnienie tych osób. Dokumenty były jednak podpisywane przez pracowników in blanco, tj. bez wypełnionych rubryk z imionami i nazwiskami pracowników, na których zatrudnienie rzekomo wyrażają zgodę dotychczasowi pracownicy. Pracodawca dopiero później według swojego uznania dopisywał imiona i nazwiska tych osób.

Pracodawca nie tolerował, kiedy pracownicy odmawiali podpisania dokumentów in blanco, wskazywał wówczas, że w ten sposób utrudniają pracę. Miała miejsce sytuacja, że G. O. i J. P. zostali zwolnieni z pracy, ponieważ nie chcieli podpisać dokumentów.

Rotacja pracowników miała miejsce również wśród osób zatrudnionych na stanowiskach kierowniczych.

Dowód: - zgoda pracowników wspólnie odpowiedzialnych materialnie, k. 32 – 33,

- zeznania świadka M. S., k. 396,

- zeznania świadka K. O., k. 410,

- zeznania świadka M. M., k. 411,

- zeznania świadka D. S., k. 423,

- przesłuchanie pozwanego, k. 424

Początkowo pozwanego i stronę powodową łączyła umowa o wspólnej odpowiedzialności materialnej pracowników za mienie powierzone znajdujące się w magazynie położonym przy ul. (...), zawarta w dniu 19 grudnia 2014 r.

W oparciu o powyższą umowę, pozwany miał ponosić odpowiedzialność za ewentualne niedobory i szkodę powstałe w mieniu jej powierzonym w stosunku procentowym wynoszącym 2,38% całości szkody. Umowę o wspólnej odpowiedzialności materialnej podpisało 41 pracowników.

Umowa dotyczyła okresu inwentaryzacyjnego od dnia 19 grudnia 2014 r. do dnia 8 maja 2015 r.

Jednocześnie w treści umowy ustalono, że za szkody będzie się uważać niedobór towarów, wartość towarów przeterminowanych jak i wszelkie inne straty wyliczone na podstawie ksiąg rachunkowych spółki albo odpowiednich dokumentów sporządzonych przez właściwe organy ustalające szkody.

W dniu 20 grudnia 2014 r. pozwany wraz z innymi pracownikami złożył podpis pod oświadczeniem, że nie wnosi zastrzeżeń do pracy Komisji Inwentaryzacyjnej w dniach 19 – 20 grudnia 2014 r.

Dowód: - umowa o wspólnej odpowiedzialności materialnej, k. 110 – 111,

- oświadczenie, k. 175,

- spis z natury, k. 176 – 177,

- zeznania świadka M. S., k. 396,

- przesłuchanie pozwanego, k. 424

W dniu 8 maja 2015 r. pozwany zawarł z pracodawcą kolejną umowę o wspólnej odpowiedzialności materialnej pracowników za mienie powierzone, na podstawie, której zobowiązał się do ponoszenia odpowiedzialności za ewentualne niedobory i szkody powstałe w powierzonym mieniu w magazynie we W., ul. (...) (§ 1 umowy) w stosunku procentowym wynoszącym 2,88% odpowiedzialności za szkodę.

W dniach 8 – 10 maja 2015 r. w magazynie nr 21, położonym przy ul. (...) we W., przeprowadzono inwentaryzację.

W wyniku inwentaryzacji stwierdzono:

1. Stan opakowań przed inwentaryzacją 421.875, 57 zł,

2. Stan opakowań po inwentaryzacji 327.192, 89 zł,

3. Niedobór - 94.682, 68 zł,

4. Korekta niedoboru 5.220, 00 zł

5. Niedobór po korekcie 89.462, 68 zł.

W dniu 10 maja 2015 r. pozwany wraz z innymi pracownikami złożył podpis pod oświadczeniem, że nie wnosi zastrzeżeń do pracy Komisji Inwentaryzacyjnej w dniach 8 – 10 maja 2015 r.

Dowód: - rozliczenie inwentaryzacji, k. 109,

- zarządzenie Nr (...), k. 178 – 179,
- oświadczenie, k. 180,
- spis z natury, k. 181 – 183,
- umowa o wspólnej odpowiedzialności materialnej, k. 201 – 202,
- zarządzenie (...), k. 271 - 272

W dniu 9 października 2015 r. pozwany zawarł z pracodawcą kolejną umowę o wspólnej odpowiedzialności materialnej pracowników za mienie powierzone znajdujące się w magazynie położonym przy ul. (...). Zgodnie z tą umową, pozwany miał ponosić odpowiedzialność za ewentualne niedobory i szkodę powstałe w mieniu jej powierzonym w stosunku procentowym wynoszącym 2,78% całości szkody. Umowę tę podpisało 34 pracowników.

W dniach 9 – 11 października 2015 r. w magazynie nr 21, położonym przy ul. (...) we W., przeprowadzono kolejną inwentaryzację. Inwentaryzacja polegała na spisie towarów znajdujących się w magazynie, w sposób elektroniczny.

W wyniku inwentaryzacji stwierdzono:

1. Stan kartotekowy towarów w cenach zakupu 7 822. 699, 02 zł,
2. Stan towarów według spisu z natury 7 728.509,01 zł,
3. Różnica – niedobór w towarze, przeszacowanie Nr (...): - 94.190,01 zł,
4. Ubytki naturalne (0.02%) + 6.534,11 zł,
5. Niedobór do rozliczenia – 87. 655, 90 zł.

Dowód: - umowa o wspólnej odpowiedzialności materialnej z dnia 9 października 2015 r., k. 11 – 12,

- zarządzenie nr (...), k. 76 – 77,
- oświadczenia pracowników, k. 78 – 79,
- spis z natury, k. 80 – 83,
- rozliczenie inwentaryzacji, k. 200,
- zeznania świadka A. G., k. 383

W dniu 30 grudnia 2015 r. strona powodowa wystawiła notę księgową nr (...) na kwotę 2.524, 49 zł.

W dniu 31 grudnia 2015 r. strona powodowa wystawiła notę księgową nr (...) na kwotę 2.129, 21 zł.

Dowód: - nota księgową nr (...), k. 199,

- nota księgową nr (...), k. 108

W dniu 15 stycznia 2016 r. pozwany zawarł kolejną umowę o odpowiedzialności materialnej pracowników za mienie powierzone znajdujące się w magazynie położonym przy ul. (...). Zgodnie z tą umową, pozwany miał ponosić odpowiedzialność za ewentualne niedobory i szkodę powstałe w mieniu jej powierzonym w stosunku procentowym wynoszącym 3,01% całości szkody. Umowę tę podpisało 36 pracowników.

W dniach 15 – 17 stycznia 2016 r. w magazynie nr 21, położonym przy ul. (...) we W., przeprowadzono kolejną inwentaryzację.

W wyniku inwentaryzacji stwierdzono w zakresie ilości towarów:

1. Stan kartotekowy towarów w cenach zakupu 6 734.035, 91 zł,
2. Stan towarów według spisu z natury 6 534.905, 70 zł,
3. Różnica – niedobór w towarze -199 130.21 zł,
4. Ubytki naturalne 12.10.2015 – 15.01.2016 (0.02%) + 3.671, 53 zł,
5. Niedobór do rozliczenia -195 458.68 zł.

Zaś w zakresie ilości opakowań:

1. Stan opakowań przed inwentaryzacją 315 291, 13 zł,
2. Stan opakowań po inwentaryzacji 218 053, 43 zł.
3. Niedobór do rozliczenia - 97 237, 70 zł.

Łączny niedobór w towarze i opakowaniach do rozliczenia – 292 696, 38 zł

Dowód: - umowa o wspólnej odpowiedzialności materialnej z dnia 15 stycznia 2016 r., k. 74 – 75,

- rozliczenie inwentaryzacji częściowe, k. 13,

- Zarządzenie nr (...), k. 84 – 85,

- oświadczenie, k. 86,

- różnice spisu z natury, k. 87 – 88,

- spis z natury, k. 89 - 93

W dniu 26 lutego 2016 r. strona powodowa wystawiła notę księgową nr (...) na kwotę 8.136, 96 zł.

Dowód: - nota księgowa, k. 14

W dniu 30 maja 2016 r. strona powodowa wystawiła pozwanemu świadectwo pracy, w którym wskazała, że A. K. był zatrudniony w spółce w okresie od dnia 4 listopada 2014 r. do dnia 28 maja 2016 r., zaś stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem przez pracownika.

Dowód: - świadectwo pracy, k. 10

Pismem z dnia 5 lipca 2016 r. strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 8.136, 96 zł z tytułu noty księgowej nr (...) z dnia 26 lutego 2016 r. – w terminie 7 dni.

Dowód: - wezwanie do zapłaty, k. 15

Magazyn nr (...) ma charakter magazynu wysokiego składu.

Inwentaryzacja w magazynach wysokiego jest składu jest przeprowadzana według tych samych zasad, tj. instrukcji dotyczącej przeprowadzania inwentaryzacji na magazynie z wysokim składem. W pierwszej kolejności D. Kontroli

otrzymuje zarządzenie o przeprowadzeniu inwentaryzacji, w którym jest informacja o dacie inwentaryzacji i wyborze przewodniczącego. Po zamknięciu systemu T. i zablokowaniu systemu komisja przystępuje do inwentaryzacji – odbywa się to za pomocą skanowania kodów kreskowych, które z kolei przekazują dane do serwera i tam są gromadzone. Spis opakowań odbywa się za pomocą arkuszy spisowych. Po sprawdzeniu, wynik inwentaryzacji podaje do wiadomości pracowników księgowość.

Takie zasady nie obowiązywały na terenie zakładu pracy pozwanego. W magazynie nr 21 we W., inwentaryzacje były przeprowadzane nierzetelnie i nieprawidłowo. W inwentaryzacjach uczestniczyły osoby z R. z ramienia pracodawcy, m.in. E. W., A. S. oraz R. C..

Wprawdzie, w czasie inwentaryzacji magazyn był zamknięty, niemniej większa część towaru zalegała, nierozłożona wokół budynku, bądź w takim miejscach, że trudno się było do niego dostać. Samo liczenie palet następowało w różny sposób – w zależności od pracownika.

Niezależnie od etapu inwentaryzacji, musiała zostać zakończona w niedzielę o 22.00 (przy czym rozpoczynała się w piątek), ponieważ pracownicy rozpoczynający pracę w niedzielę wieczorem, przygotowywali towar do dostarczenia do poszczególnych placówek.

Zdarzało się, że jeszcze w czasie inwentaryzacji, do pracowników podchodziły osoby dokonujące spisu i zobowiązywały do podpisania umowy o odpowiedzialności materialnej, chociaż pracownicy nie znali ostatecznych wyników inwentaryzacji.

Dowód: - zeznania świadka E. W., k. 380,

- zeznania świadka R. C., k. 381,

- zeznania świadka A. G., k. 383,

- zeznania świadka M. S., k. 396,

- zeznania świadka K. O., k. 410,

- zeznania świadka D. S., k. 423,

- przesłuchanie pozwanego, k. 424

Na forach internetowych byli pracownicy ostrzegają przed zatrudnieniem w powodowej spółce.

Dowód: - wydruki ze strony internetowej, k. 41 - 53

Dopiero od początku 2016 r. strona powodowa wprowadziła magnetyczne karty dostępu – indywidualne dla każdego pracownika. Ponadto, drzwi zabezpiecza specjalny kod dostępu, co powoduje, że pracownicy firmy w R. wiedzą, kiedy magazyn pozostaje zamknięty a kiedy otwarty.

W czasie zatrudnienia pozwanego, taki system nie funkcjonował. W maju 2015 r. obowiązywały karty dostępu, jednak w pewnym momencie karty pracodawca odebrał pracownikom karty bez podania przyczyny.

Dowód: - zeznania świadka M. S., k. 396,

- zeznania świadka K. O., k. 410,

- zeznania świadka D. S., k. 423,

- przesłuchanie pozwanego, k. 424

W dniu 17 lutego 2017 r. pracodawca poinformował pozwanego, że warunkiem jego dalszego zatrudnienia, jest podpisanie oświadczenia o uznaniu długu, wynikającego z wystawionych not księgowych. Pozwany otrzymał informację, że jeżeli podpisze porozumienie, będzie zobowiązany do zapłaty tylko połowy kwoty, z tym zastrzeżeniem, że dwie kolejne inwentaryzacje okażą się prawidłowe.

W dniu 17 lutego 2016 r. pozwany podpisał porozumienie, w którym oświadczył, że uznaje zadłużenie wobec pracodawcy w łącznej wysokości 7.997, 31 zł, w tym:

- kwotę 2.524,49 zł z tytułu noty księgowej nr (...) z dnia 30 grudnia 2015 r.,
- kwotę 3.343, 61 zł z tytułu noty księgowej nr (...) z dnia 30 grudnia 2015 r.,
- kwotę 2.129, 21 zł z tytułu noty księgowej nr (...) z dnia 30 grudnia 2015 r.

Ww. porozumienia były zawierane także z innymi pracownikami odpowiedzialnymi materialnie, m.in. z K. O..

Początkowo pracodawca potrącał z wynagrodzenia pozwanego kwoty rzędu 100 – 200 zł, zaś po podpisaniu porozumienia, kwoty 300 – 400 zł.

Pracownikom, którzy odmawiali zawarcia porozumienia, pracodawca sugerował, że stosunek pracy zostanie z nimi rozwiązany w trybie natychmiastowym.

Dowód: - porozumienie z dnia 17 lutego 2016 r., k. 112,

- zeznania świadka R. C., k. 380,
- zeznania świadka K. O., k. 410,
- zeznania świadka D. S., k. 423,
- przesłuchanie pozwanego, k. 424

Obecnie pozwany pozostaje w stosunku zatrudnienia u innego pracodawcy.

Dowód: - przesłuchanie pozwanego, k. 424

Sąd zważył, co następuje

Powództwo, jako bezzasadne podlegało oddaleniu w całości.

W niniejszym postępowaniu strona powodowa Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., domagała się zasądzenia od pozwanego A. K. następujących kwot: 8.160,00 zł tytułem odszkodowania za szkodę w mieniu powierzonym w związku z inwentaryzacją w dniach 15 – 17 stycznia 2016 r., 1.263,00 zł tytułem odszkodowania za szkodę w mieniu powierzonym w związku z inwentaryzacją w dniach 8 – 10 maja 2015 r., oraz 2.525,00 zł tytułem odszkodowania w mieniu powierzonym w związku z inwentaryzacją w dniach 9 – 11 października 2015 r.

Pozwany A. K. domagał się oddalenia powództwa, zarzucając w szczególności, iż strona powodowa nie zapewniła wymaganych prawem warunków umożliwiających należyte wykonanie umowy i zabezpieczenie powierzonego mienia.

Powyższy stan faktyczny w sprawie, Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów wymienionych w treści uzasadnienia, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności i autentyczności, jak również nie budziły uzasadnionych wątpliwości ze strony Sądu.

Nadto, Sąd przeprowadził dowód z zeznań świadków R. N., Ł. M., E. W., R. C., A. G., A. S., M. S., K. O., M. M., D. S. oraz dowód z przesłuchania pozwanego.

Zeznaniom świadków R. N., Ł. M., M. S., K. O., M. M. oraz D. S. Sąd dał wiarę w całości, albowiem były spójne, logicznie uzasadnione, a przy tym wzajemnie ze sobą korespondowały i znajdowały również potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Sąd dał wiarę również pozwanemu, który w zakresie okoliczności spornych w niniejszej sprawie, złożył czytelne i rzeczowe zeznania. Ww. osoby potwierdziły, że pracodawca pozwanego nie dbał o właściwą gospodarkę magazynową, duże wątpliwości budził sposób zabezpieczenia mienia strony powodowej, w tym nieograniczony dostęp osób trzecich do magazynu i brak monitoringu.

Zeznaniom złożonym przez świadków E. W., R. C., A. G. oraz A. S., Sąd dał wiarę jedynie w zakresie, w jakim pozostawały spójne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Nie były wiarygodne w ocenie Sądu twierdzenia świadków, że inwentaryzacje w magazynie we W., przy ul. (...) były przeprowadzone zgodnie z obowiązującymi standardami, zaś prawidłowość wyliczeń była wielokrotnie poddawana weryfikacjom. Ponadto, argumentacja dotycząca systemu zabezpieczeń stosowanych w magazynie nie została potwierdzona w żadnym innym dowodzie.

Na wstępie należy wskazać, iż materialna odpowiedzialność pracownicza została uregulowana kompleksowo w Dziale V Kodeksu pracy. Zakres odpowiedzialności może różnić się w zależności od okoliczności. Pracownik może odpowiadać w pełni, w sposób ograniczony lub wynikający z umowy.

W Rozdziale I Działu piątego kodeksu pracy znalazły się unormowania dotyczące odpowiedzialności pracownika za szkodę wyrządzoną pracodawcy wskutek zawinionego niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych. Przysługujące w takim wypadku odszkodowanie nie może przewyższać kwoty trzymiesięcznego wynagrodzenia przysługującego pracownikowi w dniu wyrządzenia szkody (z wyjątkiem umyślnego wyrządzenia szkody, którą pracownik obowiązany jest naprawić w pełnej wysokości).

W D. piątym w Rozdziale II k.p., uregulowano drugi rodzaj odpowiedzialności materialnej pracownika za szkodę wyrządzoną w mieniu pracodawcy. Chodzi o mienie, które pracodawca powierzył pracownikowi z obowiązkiem zwrotu albo wyliczenia się (tzw. reżim szczególny). Reguły tej odpowiedzialności zostały ukształtowane w sposób surowszy niż odpowiedzialności na zasadach ogólnych. Wynika to z tego, że w przypadku powierzenia mienia na pracowniku ciąży, poza powszechnymi obowiązkami wynikającymi ze stosunku pracy, obowiązek szczególny, jakim jest sprawowanie pieczy nad mieniem powierzonym. Odpowiedzialność za szkodę w mieniu powierzonym oznacza, że pracownik odpowiada nie tylko w granicach rzeczywistej straty pracodawcy, ale również za utracone korzyści, oraz że jego odszkodowanie nie ogranicza się do kwoty 3 – krotności miesięcznego wynagrodzenia.

Zgodnie z przepisem art. 124 § 1 k.p. Pracownik, któremu powierzono z obowiązkiem zwrotu albo do wyliczenia się:

- 1) pieniądze, papiery wartościowe lub kosztowności,
- 2) narzędzia i instrumenty lub podobne przedmioty, a także środki ochrony indywidualnej oraz odzież i obuwie robocze, odpowiada w pełnej wysokości za szkodę powstałą w tym mieniu.

§ 2. Pracownik odpowiada w pełnej wysokości również za szkodę w mieniu innym niż wymienione w § 1, powierzonym mu z obowiązkiem zwrotu albo do wyliczenia się.

§ 3. Od odpowiedzialności określonej w § 1 i 2 pracownik może się uwolnić, jeżeli wykaże, że szkoda powstała z przyczyn od niego niezależnych, a w szczególności wskutek niezapewnienia przez pracodawcę warunków umożliwiających zabezpieczenie powierzzonego mienia.

Ponadto zgodnie z art. 125 § 1 k.p. Na zasadach określonych w art. 124 pracownicy mogą przyjąć wspólną odpowiedzialność materialną za mienie powierzone im łącznie z obowiązkiem wyliczenia się. Podstawą łącznego

powierzenia mienia jest umowa o współodpowiedzialności materialnej, zawarta na piśmie przez pracowników z pracodawcą.

§ 2. Pracownicy ponoszący wspólną odpowiedzialność materialną odpowiadają w częściach określonych w umowie. Jednakże w razie ustalenia, że szkoda w całości lub w części została spowodowana przez niektórych pracowników, za całość szkody lub za stosowną jej część odpowiadają tylko sprawcy szkody.

W wyroku z dnia 9 sierpnia 1985 r., sygn. akt IV PR 153/85 (OSNC 1986/5/80), Sąd Najwyższy wskazał, że: istota odpowiedzialności materialnej pracowników, którym mienie zostało powierzone z obowiązkiem wyliczenia się, na zasadzie art. 124 k.p. polega na tym, że na stronie powodowej ciąży obowiązek wykazania szkody, jak również konkretnych uchybień pracownika materialnie odpowiedzialnego oraz związku przyczynowego między tymi uchybieniami a powstałą szkodą.

W niniejszej sprawie należało mieć na uwadze przepisy rozporządzeń Rady Ministrów: z dnia 4 października 1974 r. w sprawie wspólnej odpowiedzialności materialnej pracowników za powierzone mienie (Dz.U. z 1996r., Nr 143, poz. 663) oraz z dnia 10 października 1975 r. w sprawie warunków odpowiedzialności materialnej pracowników za szkodę w powierzonym mieniu (Dz.U. z 1996r., Nr 143, poz. 662).

Zgodnie z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 października 1974r. w sprawie wspólnej odpowiedzialności materialnej pracowników za powierzone mienie (Dz.U. z 1996r., Nr 143, poz. 663), przepisy rozporządzenia stosuje się w przypadkach łącznego powierzenia pracownikom mienia, z obowiązkiem wyliczenia się, w zakładzie pracy lub w wydzielonej jego części, w której odbywa się sprzedaż, produkcja lub świadczenie usług albo przechowuje się mienie stanowiące przedmiot powierzenia i oddzielnego rozliczania, zwanym dalej "miejscem powierzenia mienia".

Zgodnie zaś z § 5, każda zmiana w składzie pracowników, którzy przyjęli wspólną odpowiedzialnością materialną w miejscu powierzenia mienia wymaga zawarcia nowej umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 listopada 2003r., sygn. akt I PK 551/02, (OSNP 2004r., nr 20, poz.348), nie zawarcie nowej umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej w razie zmiany składu pracowników objętych taką umową (§5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 października 1974 r. w sprawie wspólnej odpowiedzialności materialnej pracowników za powierzone mienie), uchyla wspólną odpowiedzialność za powierzone im mienie (art. 125 § 1 k.p. w związku z art. 124 k.p.).

Wskazać należy, iż zgodnie z § 8 ust.1 cyt. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 04 października 1974 r., warunkiem ustanowienia wspólnej odpowiedzialności materialnej jest powierzenie mienia łącznie wszystkim pracownikom, którzy mają być objęci taką odpowiedzialnością - na podstawie inwentaryzacji przeprowadzonej z ich udziałem lub z udziałem osób przez nich wskazanych, zgodnie z § 22 ust. 2, oraz zapewnienie im możliwości zgłaszania uwag w związku z przebiegiem i wynikami inwentaryzacji.

Zaś w myśl § 19 ust. 1. w razie wypowiedzenia przez jedną ze stron umowy o pracę z pracownikiem ponoszącym wspólną odpowiedzialność materialną, zakończenie inwentaryzacji powinno nastąpić najpóźniej w dniu rozwiązania umowy o pracę.

W razie rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia lub w razie wygaśnięcia umowy o pracę do przeprowadzenia inwentaryzacji należy przystąpić niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu 7 dni od dnia rozwiązania lub wygaśnięcia umowy o pracę (ust. 2).

W niniejszej sprawie powyższe wymagania nie zostały spełnione przez powodową spółkę.

Bezspornym pozostawało, że stanowisko pracy, na którym pracował pozwany, było stanowiskiem związanym z odpowiedzialnością materialną, którą pozwany przyjął na siebie wraz z innymi pracownikami. W tym celu, w dniach

19 grudnia 2014 r., 8 maja 2015 r. oraz 9 października 2015 r. strony zawarły umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej za mienie powierzone.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił jednak na ustalenie, że u strony powodowej miała miejsce bardzo duża rotacja pracowników. Pracownicy często zwalniali się, a na ich miejsce strona powodowa zatrudniała nowe osoby. Pomimo tego, że dochodziło do tak częstych zmian, strona powodowa nie przeprowadzała wymaganych prawem inwentaryzacji i nie zawierała nowych umów o odpowiedzialności materialnej za mienie powierzone. Pracownicy zatrudnieni na stanowiskach magazynierów podpisywali jedynie oświadczenie, że wyrażają zgodę na zatrudnienie tych osób.

Tym samym, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, że odpowiedzialność pozwanego, ukształtowana w umowach o wspólnej odpowiedzialności materialnej za mienie powierzone wskutek braku zawarcia nowych umów, po zmianie składu osobowego została wyłączona.

Ponadto zgodnie z § 4 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 października 1974 r., za pisemną zgodą pracowników, którzy przyjęli wspólną odpowiedzialność materialną, mogą wykonywać pracę lub określone czynności w miejscu powierzenia mienia:

- 1) osoby wykonujące czynności niezwiązane z dysponowaniem mieniem,
- 2) osoby wykonujące pracę dorywczo lub przez czas określony,
- 3) osoby nowo przyjęte do pracy obejmującej czynności związane z dysponowaniem mieniem - do czasu przeprowadzenia najbliższej inwentaryzacji,
- 4) pracownicy młodociani w okresie odbywania przygotowania zawodowego, a po zakończeniu tego przygotowania - do czasu przeprowadzenia najbliższej inwentaryzacji,
- 5) osoby odbywające praktykę zawodową.

Wprawdzie, strona powodowa przedłożyła dokumenty - „zgody pracowników wspólnie odpowiedzialnych materialnie na wykonywanie pracy lub innych czynności w miejscu powierzenia mienia”, nie mniej jednak, zdaniem Sądu należało uznać je za mało wiarygodne. Za powyższym, przemawia przede wszystkim okoliczność, że ww. dokument – zgodę - pracownicy, w tym pozwany podpisywali in blanco tj. bez wypełnionych rubryk z imionami i nazwiskami pracowników, na których zatrudnienie rzekomo wyrażali zgodę. Skoro pracodawca sam dopisywał imiona i nazwiska osób, które zatrudnia, to poddaje to pod wątpliwość, czy pracownicy – magazynierzy mieli rzeczywiście świadomość, na zatrudnienie jakich osób wyrażają ostatecznie zgodę.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego trudno uznać, tak jak chciałaby tego strona powodowa, że pracodawca każdorazowo zwracał się do pracowników o wyrażenie zgody na zatrudnienie określonych osób. Pracodawca samodzielnie decydował kogo, i w oparciu o jaką umowę (umowę o pracę bądź umowę zlecenia), zatrudni. Co istotne, jak wynikało z zeznań świadków M. S., K. O., M. M. oraz D. S., w każdym przypadku, kiedy pracownicy odmawiali podpisania ww. dokumentu, przełożony wskazywał, że utrudniają pracę, a wobec niektórych pracowników wyciągał sankcję w postaci rozwiązania stosunku pracy.

Wbrew twierdzeniom strony powodowej, postępowanie dowodowe nie potwierdziło także przesłanek odpowiedzialności pozwanego za mienie powierzone.

Nie było również w ocenie Sądu, podstaw do przypisania pozwanemu winy w znaczeniu art. 114 - 122 k.p., jak również art. 415 k.c., z uwagi na niewykazanie winy, co zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu obciążało stronę powodową.

Każdy pracownik, który nie wykonał lub nienależycie wykonał swoje obowiązki, a co za tym idzie – ze swej winy wyrządził szkodę, ponosi odpowiedzialność materialną wobec swojego pracodawcy (art. 114 k.p.).

O odpowiedzialności materialnej pracownika możemy mówić, gdy spełnionych jest kilka warunków, które wymienia art. 115 k.p., tj.

- powstanie szkody w majątku pracodawcy,
- niewykonanie lub nienależyte wykonanie obowiązków pracowniczych,
- wina pracownika,
- normalny związek przyczynowy między działaniem pracownika a niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem obowiązków pracowniczych.

Przesłanką odpowiedzialności materialnej pracownika jest również bezprawność działania lub zaniechania. Gdy pracownik swoim działaniem lub jego brakiem narusza obowiązki pracownicze lub ogólnie przyjęte reguły staranności, wówczas dochodzi do bezprawności działania pracownika.

Przede wszystkim, zebrany w sprawie materiał dowodowy potwierdził, że magazyn nr 21 we W., w okresie objętym żądaniem pozwu, nie był właściwie zabezpieczony. Brak właściwego zabezpieczenia mienia znajdującego się w magazynie, przesądza o tym, że pozwany nie był w stanie zrealizować należycie obowiązku dozoru nad mieniem powierzonym.

Jak wykazało w tym zakresie przeprowadzone postępowanie dowodowe wprawdzie sam teren parku logistycznego, w którym znajdował się magazyn strony powodowej nr 21 we W. przy ul. (...), był ogrodzony, jednak na jego obszarze zlokalizowanych było kilka innych firm w tym m.in. firma kurierska, z których żadna nie była oddzielona od siebie ogrodzeniem czy też siatką.

Przy wjeździe usytuowana była budka strażnika, do którego obowiązków należało m.in. otwieranie znajdującego się przy wjeździe szlabanu, jednak strażnik otwierał szlaban każdemu, kto chciał wjechać na teren parku logistycznego, nie sprawdzając tożsamości osób wjeżdżających i nie kontrolując samochodów. Podobnie nie legitymował on osób wchodzących na teren parku. Co równie istotne zdarzało się, że szlaban był stale otwarty co umożliwiało swobodny wjazd i wyjazd samochodów na i z terenu placu.

Okoliczność ta ma zaś tym donioślejsze znaczenie w niniejszej sprawie, iż opakowania w postaci palet (co do których m.in. stwierdzono niedobór w trakcie inwentaryzacji) znajdowały się nie tylko na terenie magazynu ale również na terenie placu zewnętrznego, do którego nieograniczony dostęp miały osoby trzecie.

Nadto, jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe, wejście na teren magazynu było możliwe zarówno od strony ramp, pod które podjeżdżały samochody ciężarowe celem załadunku towaru, jak również od strony biura, które to wejście było, mimo zainstalowanego czytnika kart, cały czas otwarte, gdyż pracownicy magazynu nie otrzymali kart dostępu – co nastąpiło dopiero w styczniu 2016 roku. Co istotne, również rampy były przez większą część czasu otwarte.

W konsekwencji zaś powyższego dostęp na teren magazynu miały również osoby trzecie, których nie łączyła ze stroną powodową umowa o odpowiedzialności materialnej za mienie powierzone, w tym m.in. pracownicy biura, przedstawiciele handlowi oraz kierowcy – w tym z firm zewnętrznych, którzy zabierali z magazynu przygotowany na paletach towar. Co równie istotne kierowcy niejednokrotnie wchodzili na teren magazynu pomiędzy alejki, gdzie składowany był towar oraz przekładali towar na inną paletę, czego świadomość miał kierownik magazynu. Także osoby sprzątające i osoby zatrudnione na podstawie umów zlecenia, nie będące stroną umowy o wspólnej odpowiedzialności materialnej, miały dostęp do magazynu.

Co wymaga przy tym podkreślenia pracownicy odpowiedzialni materialnie nie zgadzali się na wstęp osób trzecich na teren magazynu, co wielokrotnie sygnalizowali przełożonym.

Niewątpliwie, strona powodowa, wbrew ciążącemu na niej obowiązkowi, wynikającemu z art. 300 k.p. w zw. z art. 6 k.c., nie wykazała, aby na skutek działania pozwanego doszło do szkody.

Materiał dowodowy zebrany w sprawie wskazuje, że pracodawca nie miał zastrzeżeń wobec pozwanego, co do sposobu wykonywania przez niego obowiązków służbowych. Także w aktach sprawy, nie widnieją żadne dokumenty i adnotacje potwierdzające fakt naruszania przez niego obowiązków pracowniczych. W zasadzie, strona powodowa nie przedstawiła żadnych okoliczności, którymi stanowiłyby podstawę przypisania pozwanemu bezprawności działania.

Na marginesie, Sąd pragnie zwrócić uwagę, że materiał dowodowy zebrany w sprawie, poddaje pod wątpliwość prawidłowość dotychczasowych inwentaryzacji, które miały miejsce u strony powodowej. Przede wszystkim – trudno uznać, że zostały przeprowadzone w taki sposób, jak przedstawiała to w swoich zeznaniach świadek E. W.. Z zeznań świadków – byłych magazynierów wynikało, że większość kontroli wewnętrznych odbywała się w bardzo krótkim czasie, często nie uwzględniano w nich towaru, których znajdował się w przedsiionkach magazynu, a często uwzględniano towar przeterminowany. Co istotne, pracownicy – magazynierzy nie mieli dostępu do systemu komputerowego, dlatego nie mogli zapoznać się ze szczegółami przeprowadzanych inwentaryzacji.

W ocenie Sądu, bez znaczenia pozostaje również zawarte pomiędzy stronami w dniu 17 lutego 2017 r. porozumienie o uznaniu zadłużenia wobec pracodawcy w łącznej wysokości 7.997, 31 zł. W toku procesu pozwany wyjaśnił, że zawarł porozumienie w obawie przed utratą zatrudnienia. Jak wynika z przeprowadzonych ustaleń faktycznych, warunkiem dalszego zatrudnienia pozwanego, było zawarcie przez niego porozumienia o uznaniu długu. Poza tym, pracodawca sugerował, że w przypadku podpisania ww. dokumentu, pracownik będzie zobowiązany do spełnienia połowy świadczenia. W wyroku z dnia 9 kwietnia 2015 r., (V CSK 398/14, opubl. L.), Sąd Najwyższy stwierdził, że właściwe uznanie długu, przybierające formę umowy, zawiera oświadczenie dłużnika, potwierdzające, że ciąży na nim określony dług i zobowiązany jest go spłacić. Umowa taka odwołuje się więc i potwierdza istnienie długu powstałego wcześniej w stosunkach między dłużnikiem a wierzycielem, takiego długu jednak nie tworzy. Jeżeli więc dłużnik dowiedzie, że dług w rzeczywistości nie istnieje - podważona zostaje materialnoprawna podstawa zobowiązania i uznanie długu staje się bezskuteczne. Nie jest to przesłanka wymagająca uchylecia się od skutków złożonego oświadczenia woli o uznaniu długu, ponieważ nie dotyczy wady tego oświadczenia, lecz jego bezprzedmiotowości. Zatem sam fakt zawarcia porozumienia z dnia 17 lutego 2017 r. nie czynią jeszcze powództwa zasadnym. Pozwany w toku postępowania kwestionował swoją odpowiedzialność za niedobór i wykazał, że nie miał możliwości sprawowania należytej pieczy nad mieniem. Powyższe potwierdzili również świadkowie – pracownicy strony powodowej. Nie uszło uwadze Sądu, że pozwany, jak wskazywał, przyjął warunki określone w umowie o odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie, nie zgłaszając do nich, w tym także, co do sposobu powierzenia mienia żadnych zastrzeżeń, albowiem sytuacja życiowa i materialna zmuszała go do posiadania źródła dochodu, jakim jest zatrudnienie, zaś odmowa podpisania takiej umowy wiązałaby się z rozwiązaniem stosunku pracy. W podobnych okolicznościach, pozwany podpisał oświadczenie o uznaniu długu.

Z tych przyczyn trudno uznać, że w niniejszej sprawie wystąpiły okoliczności uzasadniające odpowiedzialność pozwanego z tytułu umyślnego lub nieumyślnego wyrządzenia szkody.

W związku z powyższym, Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku i oddalił powództwo.

O kosztach zastępstwa procesowego w punkcie II sentencji wyroku, Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.